

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/11/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8223010100
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Bugeľ
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8223010100.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Bugeľa a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 30.07.2025, v trestnej veci proti obž. A. B. C., pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, sp. zn. 4T/24/2023-732 zo dňa 16.12.2024 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. poriadku zrušuje napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 1 Tr. poriadku

Obžalovanú:

nstržm. A. B. C., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom E. XXX, C. D., príslušníčku Policajného zboru toho času služobne zaradenú ako referent s ÚOZ, Obvodného oddelenia PZ Kapušany, Odboru poriadkovej polície, Okresného riaditeľstva PZ v Prešove, ČIOZ: 314 570, v PZ od 01.07.2017 doposiaľ,

podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku oslobodzuje spod obžaloby okresného prokurátora Bardejov, sp. zn. 1 Kv 5/21/7700-33 zo dňa 17.03.2023 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. Zákona, ktorý mala spáchať tak, že

príslušníčka PZ nstržm. A. B. C. v tom čase služobne zaradená ako referent s ÚOZ /územnou a objektovou zodpovednosťou/ Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bardejove, Odboru poriadkovej polície, Obvodného oddelenia Policajného zboru v Bardejove na ulici F. G. XXX, v presne nezistenom čase od 03.03.2021 do 01.04.2021, v mieste svojho služobného zaradenia a na iných miestach v Bardejove, konajúc v úmysle zadováženia neoprávneného prospechu H. E. I. J. spočívajúceho v zbavení sa prípadného postihu za jej protiprávne konanie, ktorého sa mala dopustiť dňa 27.02.2021 v čase okolo 23:00 hodine na ulici K. L. D., zmanipulovala celé konanie v jej pridelenom priestupkovom spise ORPZ-BJ-OPP3-152/2021-P podľa návodu a za pomoci H. E. I. J. v tom čase služobne zaradenej ako starší referent operatívneho oddelenia, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bardejove, Odboru kriminálnej polície a to tak, že v rámci priestupkového spisu zakomponovala nepravdivý obsah vysvetlení A. L. z D. a A. I. z D., ktoré jej H. E. I. J. ako nepravdivé vopred pripravila a následne ako dodatočne upravené zaslala prostredníctvom mailu dňa 24.03.2021 o 16:17 hodine z jej e-mailovej adresy I. na mail nstržm. A. B. C. C., a ktoré následne nstržm. A. B. C. v rozpore s § 17 odsek 1 zákona číslo 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, § 58 odsek 1, § 60 odsek 1, odsek 2, § 60 odsek 3 písmeno c/ zákona číslo 372/1990 Zb. o priestupkoch a v rozpore s článkom 16 odsek 1 a článkom 64 odsek 1 nariadenia Prezídia Policajného zboru o priestupkoch číslo 90/2019 spracovala ako podané vysvetlenie osôb A. L. a A. I. do záznamov o podaní vysvetlenia podľa § 60 odsek 2 zákona číslo 372/1990 Z. z. o priestupkoch a tieto záznamy s uvedeným nepravdivým obsahom dňa 25.03.2021 v spoločných priestoroch budovy na ulici D. G. XX L. D. za prítomnosti H. E. I. J., bez vykonania ich riadneho a osobného vypočutia, dala podpísať A. L. a A. I., následne takto nepravdivo zdokumentované objasňovanie priestupku dňa 01.04.2021

ukončila predložením správy o výsledku objasňovania priestupku Okresnému úradu Bardejov, Odboru všeobecnej vnútornej správy podľa § 60 odsek 3 písmeno d/ zákona číslo 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, v ktorom bola ako páchatel'ka priestupku zistená A. L. z D., čím ako policajtká týmto svojim konaním porušila ustanovenia § 8 odsek 1, § 17 odsek 1 zákona číslo 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a ustanovenia § 58 odsek 1, § 60 odsek 1, odsek 2, § 60 odsek 3 písmeno c/ zákona číslo 372/1990 Z. z. o priestupkoch,

pretože skutok nie je trestným činom.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom zo dňa 16.12.2024 uznal obžalovanú A. B. C. vinnou zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť na tom skutkovom základe, že

príslušníčka PZ nstržm. A. B. C. v tom čase služobne zaradená ako referent s ÚOZ /územnou a objektovou zodpovednosťou/ Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bardejove, Odboru poriadkovej polície, Obvodného oddelenia Policajného zboru v Bardejove na ulici F. G. XXX, v presne nezistenom čase od 03.03.2021 do 01.04.2021, v mieste svojho služobného zaradenia a na iných miestach v Bardejove, konajúc v úmysle zadováženia neoprávneného prospechu H. E. I. J. spočívajúceho v zbavení sa prípadného postihu za jej protiprávne konanie, ktorého sa mala dopustiť dňa 27.02.2021 v čase okolo 23:00 hodine na ulici Ťačevskej v Bardejove, zmanipulovala celé konanie v jej pridelenom priestupkovom spise ORPZ-BJ-OPP3-152/2021-P podľa návodu a za pomoci H. E. I. J. v tom čase služobne zaradenej ako starší referent operatívneho oddelenia, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bardejove, Odboru kriminálnej polície a to tak, že v rámci priestupkového spisu zakomponovala nepravdivý obsah vysvetlení A. L. z D. a A. I. z D., ktoré jej H. E. I. J. ako nepravdivé vopred pripravila a následne ako dodatočne upravené zaslala prostredníctvom mailu dňa 24.03.2021 o 16:17 hodine z jej e-mailovej adresy I. na mail nstržm. A. B. C. C., a ktoré následne nstržm. A. B. C. v rozpore s § 17 odsek 1 zákona číslo 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, § 58 odsek 1, § 60 odsek 1, odsek 2, § 60 odsek 3 písmeno c/ zákona číslo 372/1990 Zb. o priestupkoch a v rozpore s článkom 16 odsek 1 a článkom 64 odsek 1 nariadenia Prezídia Policajného zboru o priestupkoch číslo 90/2019 spracovala ako podané vysvetlenie osôb A. L. a A. I. do záznamov o podaní vysvetlenia podľa § 60 odsek 2 zákona číslo 372/1990 Z.z. o priestupkoch a tieto záznamy s uvedeným nepravdivým obsahom dňa 25.03.2021 v spoločných priestoroch budovy na ulici D. G. XX L. D. za prítomnosti H. E. I. J., bez vykonania ich riadneho a osobného vypočutia, dala podpísať A. L. a A. I., následne takto nepravdivo zdokumentované objasňovanie priestupku dňa 01.04.2021 ukončila predložením správy o výsledku objasňovania priestupku Okresnému úradu Bardejov, Odboru všeobecnej vnútornej správy podľa § 60 odsek 3 písmeno d/ zákona číslo 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, v ktorom bola ako páchatel'ka priestupku zistená A. L. z D., čím ako policajtká týmto svojim konaním porušila ustanovenia § 8 odsek 1, § 17 odsek 1 zákona číslo 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a ustanovenia § 58 odsek 1, § 60 odsek 1, odsek 2, § 60 odsek 3 písmeno c/ zákona číslo 372/1990 Z.z. o priestupkoch.

Za to jej uložil podľa § 326 odsek 1 Trestného zákona a § 56 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona s poukazom na § 38 odsek 2 Trestného zákona, pri zistení poľahčujúcich okolností podľa § 36 písmeno j/, písmeno l/, písmeno n/ Trestného zákona a pri nezistení žiadnej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Trestného zákona, peňažný trest vo výmere 800,- eur (osemsto) a podľa § 57 odsek 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, uložil obžalovanej náhradný trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná v zákonom stanovenej lehote odvolanie. V písomnom odôvodnení odvolania prostredníctvom obhajcu sav úvode nestotožnila s názorom okresného súdu, ktorý nevidel, napriek konštatovaniu mnohých skutočností v jej prospech, možnosť pre aplikáciu materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona. Poukázala ďalej na závery ústavného súdu ohľadom aplikácie princípu „ultima ratio“ v trestnom práve a závery najvyššieho súdu ohľadom potreby naplnenia aj tzv. materiálneho korektívu pri posudzovaní trestnej zodpovednosti. Pokračovala citáciou § 10 ods. 2 Tr. zákona a argumentovala, že pri posudzovaní materiálnej stránky tohto trestného činu je potrebné komplexne sa zaoberať okolnosťami, ktoré spoluurčujú stupeň závažnosti, posúdiť

a prihliadať na povahu, intenzitu a výšku spôsobeného škodlivého následku, postoj obžalovanej ku spáchanému činu a hodnotenie jej osoby. Vytkla v nadväznosti na to príliš formalistické vysporiadanie sa s týmito okolnosťami súdom prvého stupňa. Na preukázanie nepatrnej závažnosti predmetného skutku v intenciách § 10 ods. 2 Tr. zákona poukázala na to, že skutkový stav je v napadnutom rozsudku popísaný rozsiahlo a komplexne, pričom je postavený na jedinej pravdivej a komplexnej výpovedi obžalovanej, poukázala na to, že sa obžalovaná ku skutku v celom rozsahu priznala, svoje konanie oľutovala a ponuku Inšpekcie na spoluprácu prijala, čo vyústilo do aktívnej spolupráce s operatívami Inšpekcie MV SR, zdôraznila, že nekonala z vlastnej iniciatívy, ale podľa návodu a za pomoci E. I., čo je vyjadrené aj v skutkovej vete napadnutého rozsudku, ktorá aj spôsob, ako sa zo svojho problému „vyvliecť“ vymyslela a koordinovala, zvýraznila ďalej, že bola v tom čase mladou a neskúsenou policajtkou, ktorá hľadala pomoc u svojich nadriadených, ktorí však mali vzhľadom k personálnemu prepojeniu záujem na pomoci J., avšak nechceli ohroziť samých seba. Obžalovaná si uvedomovala skutočný záujem nadriadených a možné následky, ak by im „nešla po ruke“, preto podľahla tlaku a strachu z tohto prostredia a nakoniec sa rozhodla nesprávne. Poukázala na zákonnú úpravu poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. b/, e/, f/, j/, l/, n/ Tr. zákona, k následkom činu uviedla, že následkom predmetného činu je v súčasnosti to, že E. I. J. už nie je príslušníčkou PZ, personálne prepojenia na políciu v Bardejove boli prerušené, k vlastnej pohnútke dodala, že jej konanie nemalo zisťný charakter, nebolo motivované finančným či kariérnym prospechom, vyplývalo len zo strachu z pracovného prostredia, ktoré vtedy na políciu v Bardejove vzhľadom k personálnym väzbám panovalo. Uviedla okolnosti, ktoré vyplynuli z výpovedí svedkov J., E., M. a N.). Z výpovedí všetkých nadriadených, ale aj celého kontextu ich správania je evidentné, že títo o tlaku na mladú policajtku vedeli a po prevalení problému nevyvovedali celú pravdu, ale hájili svoje vlastné záujmy. Dodala, že sa všetci nadriadení zhodli v hodnotení osoby obžalovanej a to tak v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom, pričom citovala niektoré pasáže ich výpovedí s tým súvisiace. K argumentácii súdu prvého stupňa o nebezpečenstve plynúcom z konania obžalovanej spočívajúcom v umelom vyprodukovaní páchatel'a priestupku teda spôsobu spáchania činu, čo zvyšuje nebezpečnosť činu, argumentovala, že celý spôsob spáchania tohto skutku vymyslela odsúdená J., ktorá poprosila svoju kamarátku z detstva A. L., aby na seba prevzala problém s priestupkom, pretože sa podobajú, svedkyňa L. s týmto návrhom súhlasila a podľa návodu a za pomoci J. podpísala pripravené papiere, teda odsúdená J. umelo vyprodukovala páchatel'a priestupku, pričom svedkyňa L. ako jej kamarátka s návrhom súhlasila. Obžalovaná sa vyjadrila, že svojim správaním sa snaží súdu preukázať, že išlo o ojedinelú chybu, z ktorej si vezme náležité ponaučenie. Dva a pol roka si svedomito plnila výkon služby na OO PZ Kapušany, pričom nielen za uvedené obdobie, ale za celý svoj život nebola doposiaľ ani len priestupkovo postihnutá, sám okresný súd v napadnutom rozsudku (strana 36 odôvodnenia) uvádza, že z vykonaných dôkazov musel konštatovať vysoký profesijný, odborný a ľudský kredit obžalovanej ako človeka a príslušníka Policajného zboru. Tiež podotkla, že už samotné vedenie trestného stíhania (4 roky), ktoré vyústilo do podania obžaloby a odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa má na obžalovanú dostatočný výchovný efekt. Pre obžalovanú nie je skutočným trestom uložený peňažný trest vo výške 800 €, ale celoživotná strata práce policajta, a takýto trest je k spáchanému skutku evidentne neproporčný. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Bardejov zo dňa 16.12.2024, sp. zn. 4T/24/2023 podľa § 321 ods. 1 Tr. poriadku zrušil a postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku sám vo veci rozhodol tak, že podľa § 285 písm. b/ Tr. por. obžalovanú spod obžaloby oslobodí, pretože skutok nie je trestným činom.

Na základe tohto riadne a včas podaného odvolania preskúmal krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku Na základe tohto preskúmania krajský súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovanej je dôvodné.

Po preskúmaní veci krajský súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa skutkový stav bol zistil tak, že nie sú dôvodné pochybnosti a jeho správnosti a dostatočnosti pre rozhodnutie o obžalobe a aj v odôvodnení rozsudku súd prvého stupňa podrobne popísal rozsah vykonaného dokazovania, detailne poukázal na jednotlivé dôkazy a následne skutočnosti, ktoré vyplývajú z jednotlivých dôkazných prostriedkov, pritom náležite vyjadril konkrétne právne úvahy vedúce k jeho skutkovým záverom. Na všetky detaily a podrobnosti a úvahy, ktoré súd prvého stupňa konštatoval k jednotlivým dôkazom a skutkovým záverom, odvolací súd odkazuje na podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Odvolačný súd sa však po posúdení veci nestotožnil s právnymi závermi súdu prvého stupňa, ktoré vyústili do uznania obžalovanej vinnou zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, pri ktorom prvostupňový súd hoci aj zvažil a zhodnotil okolnosti vzťahujúce sa k materiálnemu korektívu, nezistil možnosť postupovať podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona.

V prvom rade však musí odvolací súd uviesť, že výhrada voči odsudzujúcemu výroku napadnutého rozsudku nesmeruje proti záveru, že vo veci bolo dostatočne preukázané, že skutok uvedený v obžalobe sa stal. Tiež odvolací súd nespochybňuje skutočnosť, že vo veci bolo dostatočným množstvom zákonne vykonaných dôkazov preukázané, že tento skutok formálne naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona. Na rozdiel od súdu prvého stupňa však odvolací súd dospel k presvedčeniu, že v konaní zistené skutočnosti poskytli dostatočný podklad pre preskúmanie nie len splnenia formálnej stránky trestného činu, ale aj pre posúdenie materiálneho prvku tohto prečinu v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zákona, t.j. tzv. materiálneho korektívu, a na základe toho zastáva názor, že v tejto veci nejde o prečin, pretože jeho závažnosť je nepatrná, a to vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku obžalovanej.

Odvolačný súd mohol v plnej miere odkázať na závery plynúce z rozhodnutí súdnych autorít, ktoré osobitne obžalovaná vo svojom odvolaní zmienila.

Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 20.12.2017, sp. zn. II.ÚS 732/2017 okrem iného vyslovil, že: „Trestným činom je podľa § 8 Trestného zákona protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v Trestnom zákone, ak tento zákon neustanovuje inak. Definícia zakotvená v § 8 Trestného zákona vyjadruje tzv. formálne chápanie trestného činu, ktoré patrí medzi základné pojmy slovenského trestného práva a zároveň obsahuje vo svojom vyjadrení aj niektoré pojmové znaky trestného činu. Pojem "znaky uvedené v zákone" zahŕňa predovšetkým znaky typové, t. j. znaky, ktoré sú obsiahnuté v skutkovej podstate trestného činu uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona. Princíp „ultima ratio“ umožňuje orgánom činným v trestnom konaní a súdu odlišiť prípady, ktoré spadajú výhradne do sféry občianskoprávných, obchodných vzťahov a napíňajú len zdánlivo formálne znaky skutkovej podstaty trestného činu od skutočnej trestnej činnosti. Trestno-právna ochrana má nastúpiť až tam, kde nepostačí ochrana poskytovaná inými odvetviami práva a trestné právo má nastúpiť tam, kde sú iné prostriedky ochrany práv fyzických a právnických osôb vyčerpané. Zároveň je možné konštatovať, že s poukazom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a nie je možné konanie posúdiť ako prečin v zmysle § 10 Trestného zákona, nakoľko závažnosť spáchaného činu je nepatrná.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 21.10.2020, sp. zn. 5Tdo/64/2020 k tejto otázke okrem iného uviedol, že: „Na tomto mieste sa žiada uviesť, že trestná zodpovednosť vzniká na základe existencie spáchaného skutku, ktorý vykazuje znaky skutkovej podstaty trestného činu. Okrem obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu, ktorými sú objekt, objektívna stránka, subjekt a subjektívna stránka, sa na vyodenie trestnej zodpovednosti pri prečine vyžaduje aj naplnenie tzv. materiálneho korektívu, ktorý je vyjadrený v ustanovení § 10 ods. 2 Tr. zákona nasledovne: nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná. Materiálny korektív predstavuje výnimku z formálneho chápania kategórie trestných činov. Jednou z podmienok, ktorá musí byť splnená na to, aby určité protiprávne konanie (skutok) mohlo byť kvalifikované ako konkrétny prečin, je v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zákona aj pozitívny záver o tom, že závažnosť konania, ktoré inak z formálneho hľadiska napĺňa znaky skutkovej podstaty nejakého prečinu je vyššia ako nepatrná. Stupeň závažnosti činu má zásadný význam pre rozhodnutie o základnej otázke trestného konania (otázke viny a trestu). Kritériá, pomocou ktorých sa určuje závažnosť prečinu, sa týkajú konania a následku (test objektívnej stránky) a miery zavinenia v prípade pohnútky (t. j. subjektívnej stránky) sú také rôzne a premenlivé, že pomocou nich možno v konkrétnom prípade dostatočne rozlíšiť stupeň závažnosti spáchaného prečinu, resp. činu vykazujúceho znaky prečinu. Uvedené kritériá pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale v ich súhrne bez toho, aby niektoré boli preceňované na úkor iných. Závažnosť niektorého protispoločenského konania býva spravidla deliacou čiarou medzi trestným činom a priestupkom.“

Odvolačný súd preto posúdiac stíhaný prečin z pohľadu jeho materiálnej podstaty v nadväznosti na zákonný priestor, ktorý mu dáva § 10 ods. 2 Tr. zákona v spojení so závermi súdnych autorít ako boli konštatované, zastáva názor, že konkrétne zistené skutočnosti týkajúce sa spôsobu vykonania činu a

jeho následkov, okolností, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku obžalovanej, znížili závažnosť stíhaného prečinu až na úroveň nepatrnosti.

Čiastočne posúdenie materiálneho korektívu ovplyvnili aj už súdom prvého stupňa zistené poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. j/, l/, n/ Tr. zákona, ktoré aplikoval. Navyše však podľa odvolacieho súdu boli v konaní preukázané aj ďalšie poľahčujúce okolnosti, tie na ktoré poukázala obžalovaná v odvolaní t. j. okolnosti podľa § 36 písm. e/, f/ Tr. zákona.

Konanie obžalovanej pod vplyvom odkázanosti a podriadenosti (§ 36 písm. e) Tr. zákona), hrozby a nátlaku (§ 36 písm. f/) bolo preukázané výpoveďou obžalovanej. Uviedla, že volala zástupcovi E., lebo sa chcela vylúčiť z veci kvôli zaujatosti, ale on povedal, že sa to nedá, vypovedala o rozličných pokynoch k nakladaniu so spisom od nadriadených, podľa N. mala pokračovať, ako je uvedené v pokynoch, M. jej ho dal do poličky, že ho má dať na inšpekciu, do tejto situácie sa zakomponoval J., ktorý po stretnutí s M. obžalovanej povedal, že sa dohodli, že spis pôjde na okresný úrad. Evidentne teda na konanie obžalovanej v jej pozícii podriadenej policajtky vplývali uvedené nekonzistentné závery nadriadených v rôznych pozíciách. Vypovedala, že zo situácie, že išlo o príslušníčku PZ, bola v strachu, keďže bola dcérou okresného riaditeľa, nikto z nadriadených jej nevedel dať pokyny, ešte nevedela, že má spis a J. už na ňu tlačila, bála sa, že jej bude sťažený výkon, bude mať viac služieb, nepriaznivejšie prostredie, lebo M. a J. sú jej príbuzní, sama ani nepodala návrh na predĺženie lehoty na vybavenie spisu, lebo bola pod enormným tlakom, na OO PZ v Bardejove s správami ako alibisti, vyhýbali sa jej.

Aj výpovede ďalších svedkov preukazovali možné konanie obžalovanej pod vplyvom podriadenosti, odkázanosti a nátlaku.

Svedok A. E. E. O. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že tak ako aj v prípravnom konaní uvádzal, mal z počutia, že na obžalovanú bol vyvíjaný nátlak, spomenul si, že obžalovaná sa chcela vylúčiť, a že mu osobne spomenula, že na ňu je vyvíjaný nátlak.

Svedok O. P. O. M. potvrdil, že na vybavenie spisu mal s riaditeľom rozporné názory, potvrdil tiež okamžitý osobný záujem J. o spis, tiež potvrdil, že obžalovaná sa mu zdala v kancelárii neistá, preto sa jej aj pýtal na nátlak.

Rovnako svedok E. A. N. vypovedal o tom, ako sa obžalovanej pýtal na nátlak od kolegov, a to z dôvodu, že bolo podozrenie, že páchatelom mohla byť kolegyňa J..

Teda aj výpovede nadriadených obžalovanej potvrdzujú jej tvrdenia, že konanie pod možným nátlakom nebolo výsledkom iba jej pocitu, mentálneho rozpoloženia, ale že samotní svedkovia, či už intuitívne alebo na základe objektívnych okolností, minimálne zaregistrovali vysoko možný prítomný tlak na obžalovanú vo veci, kde aktérom bola jej kolegyňa, dcéra vysokopostaveného policajného funkcionára. Tiež sa potom odvolací súd stotožnil aj s argumentáciou obžalovanej, že okrem dokazovania už aj z formulácie stíhaného skutku je zrejmé, že ona sama nebola iniciátorom konania, ani organizátorom postupu pri vybavovaní veci, tou bola teraz už právoplatne odsúdená kolegyňa, v tom čase sama policajtká a dcéra vysokého funkcionára OR PZ.

Vyššie uvedené okolnosti majúce povahu, resp. sa v materiálnom zmysle v mnohom prelínajúce aj s poľahčujúcimi okolnosťami (ktoré prioritne majú dosah a vplyv na rozhodovanie o treste) odvolací súd vyhodnotil ako také okolnosti, ktoré mali zásadný dopad na posúdenie materiálnej podstaty prečinu vzhľadom na spôsob vykonania činu, jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku obžalovanej. Pokiaľ ide o následky konania obžalovanej, tie napokon ani nenastali v zamýšľanej podobe a vopred pripravenej odsúdenou J.. Pohnútkou obžalovanej, jediná rozumne prichádzajúca do úvahy, bolo pomôcť kolegyňi, i keď v skutkovej vete opísaným nezákonným spôsobom.

Pre celkové vyhodnotenie materiálneho korektívu v tejto veci odvolací súd napokon zvažil aj zistené skutočnosti bezprostredne sa vzťahujúce k osobe obžalovanej, a to tak v dobe pred spáchaním činu, ako aj v dobe po jeho spáchaní. Niet pochybností, že tak osobnostne, ako aj z pohľadu profesionálneho výkonu povolania bola obžalovaná hodnotená aj nadriadenými jednoznačne pozitívne, boli uvádzané vysoko kladné osobnostné rysy, vysoká profesionalita, vysoko boli hodnotené jej odborné vedomosti

a schopnosti. Napokon aj zo strany nadriadeného po zmene miesta výkonu služby obžalovanej, riaditeľa OO PZ v Kapušanoch mjr. A. A. H., bola obžalovaná aj na tomto novom pôsobisku zodpovedná, pracovitá, slušná, pracovné povinnosti plnila, nebol s ňou žiadny problém, v porovnaní s inými policajtmi patrila medzi najlepších, po odbornej stránke možno medzi dvoch najlepších, vedela dobre komunikovať, trestnému konaniu i priestupkovému konaniu rozumela. Za tri roky tamojšieho pôsobenia ju spoznali aj v kritických situáciách.

Obžalovaná nemá záznam v registri trestov ani v Ústrednej evidencii priestupkov.

Zo všetkých vyššie uvedených skutočností v ich súhrne napokon nepochybne vyplýva, že u obžalovanej išlo v tomto prípade o skutočne ojedinelé konanie v rozpore so zákonom, ktorého pôvod nebol ani v jej vlastnom rozhodnutí, ktorého priebeh tiež neriadila, ale len sekundárne procesne (contra legem) zabezpečovala, pričom toto konanie v závere ani nenaplnilo inou osobou zamýšľaný nezákonný následok, obžalovaný sa ku konaniu priznal, konanie oľutovala, napomáhala objasňovaniu veci, a tak odvolací súd v tomto prípade prijal podľa jeho názoru príliehavejší, primeranejší, na rozdiel od okresného súdu menej prísny záver, že konštatovanými okolnosťami bolo preukázané, že svojou materiálnou podstatou konanie obžalovanej majúce formálne znaky prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Tr. zákona, nepresiahlo nepatrnú závažnosť, a preto v prípade skutku, pre ktorý bola na obžalované podaná obžaloba, nejde o trestný čin. Podľa názoru odvolacieho súdu už samotné trestné stíhanie obžalovanej, ktoré vyústilo po podaní obžaloby až do vydania odsudzujúceho prvostupňového rozsudku, malo na obžalovanú vzhľadom na jej doterajší život a služobné hodnotenie dostatočne výchovný a odradzujúci efekt.

Na základe uvedeného preto odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a sám na základe § 322 ods. 1 Tr. poriadku a podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku oslobodil obžalovanú spod obžaloby okresného prokurátora.

Na záver odvolací súd už len dodáva, že konanie obžalovanej by mohlo byť posudzované ako disciplinárne previnenie policajta v súlade s ustanovením § 52 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície a mohol by byť riešený v disciplinárnom konaní podľa uvedeného zákona s uložením primeraného disciplinárneho opatrenia, ktoré by bolo plne zodpovedajúce závažnosti konania, ktorého sa dopustila, avšak s poukazom na to, že za disciplinárne previnenie možno uložiť disciplinárne opatrenie len do dvoch rokov odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia s poukazom na ustanovenie § 57 citovaného zákona, keď v prípade disciplinárneho previnenia, na rozdiel od priestupku (ustanovenie § 20 ods. 2 zákona o priestupkoch), uvedená lehota počas trvania trestného stíhania nespočíva, v súčasnosti už po márnom uplynutí lehoty 2 rokov, nebolo možné vec postúpiť príslušnému orgánu na disciplinárne konanie. Preto nebolo dôvodné po rozhodnutí o odvolaní obžalovanej už následne postupovať vec na prejednanie inému príslušnému orgánu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.